

Følgende personer valgtes uden egentlig afstemning:

1. udvalg (politiske spørgsmål og sikkerhedsspørgsmål): Joao Carlos Muniz (Brasilien),

det politiske ad hoc udvalg: Alexis Kyrrou (Grækenland),

2. udvalg (økonomiske og finansielle spørgsmål): Jiri Nosek (Czekoslovakiet),

3. udvalg (sociale, humanitære og kulturelle spørgsmål): Amjad Ali (Pakistan),

4. udvalg (spørgsmål vedrørende formynderskabsordningen): Rodolfo Munoz (Argentina),

5. udvalg (administration- og budgetspørgsmål): Carlos P. Romulo (Philippinerne),

6. udvalg (juridiske spørgsmål): Prins Wan Waithayakon (Thailand).

De 7 vicepræsidentposter tilfaldt: Amerikas Forenede Stater (58 stemmer), Storbritannien (58), Frankrig (57), Sovjetunionen

(53), Honduras (48), Kina (45) og Ægypten (34).

General Committee består af vicepræsidenterne og hovedudvalgenes formænd. Da ad hoc udvalget efterhånden har antaget en permanent karakter, rejste formanden, samtidig med forslaget om at oprette et sådant udvalg, spørgsmålet om at gøre dette udvalgs formand til fuldt medlem af General Committee med stemmeret. Efter at dette forslag var blevet godkendt af forsamlingen, kritiserede Sovjetunionen det som stridende imod forretningsordenens art. 38 og henstillede, at spørgsmålet blev henvist til 6. udvalg. Et polsk forslag om at tage den trufne beslutning op til fornyet overvejelse blev imidlertid forkastet med 27 stemmer mod 25.

Den af forsamlingen den 17. oktober godkendte dagsorden omfattede 71 punkter. Hertil kom i forsamlingens løb yderligere 6 punkter. Den samlede dagsorden findes gengivet som bilag 1.

Plenarforsamlingens 1. del.

Generaldebatten.

Generaldebatten åbnedes den 16. oktober 1952, men blev allerede den 20. Oktober udsat for en kortere tid, indtil det amerikanske præsidentvalg havde fundet sted. Den genoptoges den 10. november, på hvilket tidspunkt en række landes udenrigsministre var kommet tilstede.

Den svenske udenrigsminister Östen Undén's tale omhandlede principielt det internationale voldgiftssystem, idet han fremhævede, at to nylige stridigheder mellem Sverige og Sovjetunionen, som den sidstnævnte havde afslået at lade undersøge af Den Mellemløselige Domstol, gav anledning til at tage dette problem op til nærmere drøftelse. Han gav en historisk redegørelse

for voldgiftssystemets udvikling siden den første Haagerkonference i 1898, specielt i Folkeforbundets tid. Med hensyn til bestemmelsen i Den Mellemløselige Domstols status art. 36 om antagelse af domstolens tvungne jurisdiktion i visse spørgsmål fremhævede han, at ingen af østblokkens medlemmer havde tiltrådt denne artikel, skønt de på den anden side ikke havde haft noget imod at lade deres statsborgere vælge til medlemmer af domstolen, hvilket tydede på, at deres indstilling til denne ikke var helt negativ. — Minister Undén gjorde herefter rede for de to begivenheder, der havde foranlediget talen, nemlig Sovjetunionens krav på et søterritorium på 12 sømil, også